

JOSEP HUGUET

Declarar o actuar?

Un cop passada la sessió d'investidura, sembla que totes les mirades se situïn en les pròximes eleccions espanyoles i en l'escenari posterior. En aquest marc, i després de dues votacions en què Convergència i Unió ha preferit d'assegurar-se el sí del Partit Popular, alguns dirigents de la coalició han volgut escenificar –i ja és la tercera vegada– la preferència per Esquerra afirmant que volien que entrés en la Declaració de Barcelona. El tractament dels dirigents del centre-dreta nacionalista a Esquerra parteix d'una mentalitat hegemònica en el camp nacional. Esquerra, per la majoria de dirigents de la dreta autonomista, és una organització subalterna que es pot utilitzar a conveniència pròpia. Parlar en nom d'un altre sense demanar permís és, si més no, manca d'educació. Esquerra no ha rebut cap oferiment formal de Convergència per participar en la Declaració de Barcelona. Fins i tot l'altre soci de la coalició, Unió, va mostrar, en boca de Sánchez Llibre, la seva perplexitat per una proposta que desconeixia.

La Declaració de Barcelona té bones intencions, però s'atura a mig camí. No reconeix el principi de la lliure determinació dels pobles i aposta per avançar en la plurinacionalitat a partir de la relectura del marc legal vigent. Aquestes dues limitacions, bàsicament, són imposades per la posició conservadora de CiU. La paradoxa és que Esquerra, que es podria entendre perfectament amb el PNB i el BNG pel que fa a la necessitat de superar el marc legal, veu impedita la seva possible entrada en la Declaració per culpa del programa de mínims que hi imposa Convergència i Unió.

El mes de març pot haver-hi una autèntica cruïlla política. L'empat virtual entre Aznar i Almunia, cada vegada més possible, deixa en mans de les forces nacionalistes de centre-dreta i d'esquerra la possibilitat de decidir.

Vist el jacobinisme compartit per PP i PSOE, la tria no és fàcil. Però en aquests moments, i després de quatre anys de desbordar el PP per la dreta pel que fa a qüestions autonòmiques, Almunia, per ambició de poder, podria veure's temptat de moure fitxa, com han hagut de fer els seus correligionaris de Mallorca i Aragó, que des de la minoria d'escons han recuperat el govern gràcies a l'aliança amb les forces autonomistes i autodeterministes de totes dues comunitats. Es troba CiU en disposició d'afirmar l'absoluta llibertat de moviments tàctics després del mes de març? Permetran els poders fàctics econòmics, que vinculen CiU i PP, una traïció a l'acord d'estabilitat mútua que hi ha al darrere el pacte d'investidura de Pujol?

Són els temors originats per aquests dubtes, més que fonamentats, els que impel·leixen el sector sobiranista de Convergència, preocupat perquè l'herència del pujolisme no tombi cap a l'espai democristià, a intentar que Esquerra els faci d'escut. Així mateix, els desigs expressats per bascos i gallecs en la mateixa direcció són fruit de l'opció presa per aquests d'intentar negociar de forma solidària un pa-

quet de mesures sobre la plurinacionalitat present per interlocutor prioritari Almunia.

En la mesura que Jordi Pujol no revela la seva voluntat, l'ambigüitat i la suspicàcia s'instal·la al si de la Declaració de Barcelona. Les apel·lacions a l'entrada d'Esquerra a la Declaració són una demanda d'oxigen per part dels uns, i una cortina de fum per part dels altres. Esquerra, juntament amb el seu aliat natural Eusko Alkartasuna, decidirà quan i com, en bé de la lluita per la llibertat nacional, convé d'arribar a acords. L'escenari del mes de març podria accelerar un paper més protagonista de les esquerres nacionals catalana i basca.

“Les apel·lacions a l'entrada d'Esquerra a la Declaració són una demanda d'oxigen per part dels uns, i una cortina de fum per part dels altres.”

Diputat i vice-secretari general d'ERC